παχὺ μὲν γὰρ καὶ λεπτὸν, καὶ μέγα καὶ μικρὸν εἴη A ἐν τῷ ποσῷ· σκληρὸν δὲ καὶ πυκνὸν, καὶ τὰ ἐναντία τούτοις, ἐν τῷ ποιῷ τῷ τῆς μίξεως. ἀναγκαῖον δὲ τοῖς οὕτω λέγουσι, πῶς τὸ δημιουργοῦν ἕτερον ἂν εἴη. καίτοι τοῦτο πλέον ἢ ἔλαττον εἶναι, καὶ τῷ καθ' αὑτὸ καὶ τῷ μεμιγμένῳ, ἢ ἐν ἄλλῳ πυροῦσθαι, καθάπερ τὰ ἑψόμενα καὶ ὀπτώμενα. ὅπερ ἴσως ἀληθές. ἅμα γὰρ ἐγκαταμίγνυται, καὶ ποιεῖ τὸ τῆς φύσεως. ἆρα ὁ αὐτὸς B καὶ περὶ σαρκὸς λόγος. καὶ γὰρ αἱ αὐταὶ διαφοραὶ σχεδὸν καὶ περὶ φλεβὸς καὶ ἀρτηρίας, καὶ τῶν λοιπῶν. ὥστε δυεῖν θάτερον, ἢ οὐχ εἷς ὁ λόγος τούτων κατὰ τὴν μίξιν, ἢ οὐ σκληρότητι καὶ πυκνότητι καὶ τοῖς ἐναντίοις τοὺς λόγους ὑποληπτέον.

Nam crassities, & tenuitas, magnitudo, & exiguitas, in quanto: durum autem, & densum, & quæ hisce contraria sunt, in quali mistionis consistunt. Cæterùm qui ita sentiunt, exponant oportet quo pacto vis, quę artificio præest, alia sit. Etenim hanc auctiorem esse, aut omnino minorem sic eueniet, & per seipsam, & per mistionem: aut certè ab alio intendi, quemadmodum quæ elixantur, assantúrve: id quod verò fortasse propius est: simul enim miscet, ac fingit natura. Porrò eadem quoque de carne ratio est: nam & eædem propemodum differentiæ sunt. Ita de vena, & arteria, ac cæteris. Eáque propter alterum è duobus necessarium fit, aut vt ratio horum iuxta mistionem non sit eadem, aut non è duritie, & densitate ab hisce contrariis passionibus rationes ducendas esse.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ C περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων.

ARISTOTELIS de mirabilibus auscultationibus liber.

Vide lib. 9 hist. animal. cap. 45.

EN τῇ Παιονίᾳ φασὶν ἐν τῷ ὄρει τῷ Ησαίνῳ καλουμένῳ, ὃ τὴν Παιονικὴν καὶ τὴν Μαιδικὴν ὁρίζει, εἶναί τι θηρίον τὸ καλούμενον βόλινθον, ὑπὸ δὲ τῶν Παιόνων μόναπον τοῦτο λέγε- D σθαι· τὴν μὲν ὅλην φύσιν παραπλήσιον εἶναι τῷ βοΐ, διαφέρειν δὲ τῷ μεγέθει καὶ τῇ εὐρωστίᾳ, προσέτι δὲ καὶ τῇ χαίτῃ· ἔχει γὰρ ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ὥσπερ ὁ ἵππος, κατατείνουσαν βαθεῖαν σφόδρα, καὶ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἕως τῶν ὀφθαλμῶν· τὰ δὲ κέρατα, οὐχ ὥσπερ οἱ βόες, ἀλλὰ κατεστραμμένα, καὶ τὸ ὀξὺ κάτω παρὰ τὰ ὦτα. χωρεῖν δὲ αὐτὰ ἡμιχόου πλεῖον ἑκάτερον αὐ- E τῶν, καὶ μέλαν σφόδρα εἶναι, διαστίλβειν δὲ ὡς εἶναι λελεπισμένα. ὅταν δὲ ἐκδαρῇ τὸ δέρμα, κατέχειν τόπον ὀκτακλίνου. ἡνίκα δὲ πληγῇ, φεύγει· κἂν ἐξαδυνατῇ, μένει. ἔστι δὲ ἡδύκρεων. ἀμύνεται δὲ λακτίζον καὶ προσαφοδεῦον ὡς ἐπὶ τέτταρας ὀργυιάς. ῥᾳδίως δὲ χρῆται τούτῳ πολλάκις τῷ εἴδει καὶ ἐπικαίει δὲ, ὥστε ἀποψήχεσθαι τὰς τρίχας τῶν κυνῶν. τεταραγμένου μὲν F οὖν, τοῦτον ποιεῖ φασι τὸν ἄφοδον· ἀταράχου δὲ, μὴ ἐπικάειν. ὅταν δὲ τίκτωσι, πλείους γινόμενοι, καὶ συναχθέντες ἅμα πάντες οἱ μέγιστοι, τίκτουσι, καὶ κύκλῳ προσαφοδεύουσι, πολὺ γάρ τι τούτου τοῦ περιττώματος τὸ θηρίον προΐεται.

IN Pæoniæ monte Hesæno, qui Pœnicam Medicámque regionem terminat, feram quandam alibi Bolinthum, à Pæonibus verò Monepon vocatam, inueniri tradunt, quæ omni quidem natura ad bouis similitudinem accedat proximè, differat verò magnitudine, & robore, ac iuba insuper. Est enim ea à ceruice illi velut equo admodum promissa, atque vertice ad vsque oculos dependens. Cornua autem non quemadmodum bobus, sed adunca in se inflexa, mucronibus deorsum versus aures porrectis magnitudine tam ampla, vt singula plus semisextario capiant, colore maximè atro, & relucente perinde, ac rasa decorticatáque. Tergus distentum, locum octo accubantium occupat. Percussa fugit, nec nisi cursu delassata subsistit. Carnem habet gustu gratissimam. Calcibus sese tuetur, & alui proluuie, quam ad passuum etiam quatuor spatium proiicit, (nã ea egerendi forma frequenter vtitur) feruentem adeò, vt canum, qua pertingat, pilos absumat. Verùm concitatæ tantum belluæ, non etiam quiescentis stercora eam vim habent. Imminente partu, simul pluribus collectis, enituntur adultiores, inque circulum egerunt, ac se quasi vallo circundant & muniunt: largam enim quandam eius fimi copiam hoc genus animantis reiicere solet.